

Як стати поетом

Микола Руденко

1

Сьогодні всі уміють римувати —
Це нині не найважче ремесло.
Та є рядки, неначе груди з вати,—
Не сіялось у них і не росло.

Але поет...
Ні, рими бездоганні
Його іще не творять, друже мій:
Як сіль у світовому океані,
В Природі розчинитися зумій.

Коли у серці здужаєш вмістити
Жагу світил і спрагу солов'я
І кожен нерв зумієш приростити
До рідних нив,—
ти скажеш: я — не я.

Не я...
Не хтось...
Можливо, тільки хмарка,
Що понад лісом вранці проплива.
Чи та ворона, що над полем карка.
Чи клен...
Чи річка...
Чи земля жива.

Тебе нема і не було ніколи —
Був світ...
А ти до нього завітав

Краплиною, щоб оросити поле,
Малим струмком, щоб виповнити став.

Однаково, яку дадуть роботу:
Крутить скрипуче колесо млина,

Орати до дванадцятого поту
Чи то гарчати псом біля вікна.

Між небом і землею розіп'ятий,
Ти не себе кохай, а землю цю,
Де стільки кривди й зла,
де кожен п'ятий
Приречений померти від свинцю.

Кров виплачеш — хай сльози стануть
кров'ю,
Гілками хай стають твої кістки.
Хай те, що називається любов'ю,
Твердіє, мов земні материки.

2

Вмирай, вставай і починай спочатку
Вдихати душу в глину нетривку —
Аби на призьбі гралося дівчатко
І гелґотіли гуси па ставку.

Аби у лузі зацвіла калина
І на подушку падала коса,
І знову мати народила сина.
А він — це ти...
А ти — земна роса...

Є світ. Є зорі. Є жага велика
Себе побачити живим мазком
На полотні, де атомність безлика
Стікає материнським молоком.

Якщо ти полюбив оту потребу,
Тоді нема для тебе таємниць —
Ітимеш світом. рівний сонцю й небу,
Ні перед ким не падаючи ниць.

Вмістивши в грудях видиме й незриме,
Ти соком зір напоений міцним,
Забудь про ямби, про сонети й рими.

А просто Словом стань...

І тільки Ним!

Тоді ти враз навчишся римувати,

Так просто й легко, як цвіте земля,

Як вміє, граючись, щаслива мати

В коханні зачинати немовля.

І стане вірш підковою і горном,

І воском, і гартованим мечем.

Для милої — цілунком неповторним,

Для материнських рук — твердим плечем.